

De wettelijke bepalingen betreffende het krediet worden gecodificeerd!

Het nieuwe boek VII van het Wetboek van economisch recht integreert de wetten van 10 december 2009 betreffende de financiële diensten, van 24 maart 2003 tot instelling van een basisbankdienst, van 12 juni 1991 betreffende het consumentenkrediet, van 4 augustus 1992 betreffende het hypothecair krediet en van 10 augustus 2001 betreffende de Centrale voor kredieten aan particulieren.

De aangenomen oplossing vormde uiteindelijk geen gemeenschappelijke basis voor de bepalingen betreffende het consumentenkrediet en de bepalingen betreffende het hypothecair krediet: het toepassingsgebied van deze materies en de ermee verband houdende bepalingen blijven dus verschillend, met uitzondering van het kader dat een beschrijving geeft van de werking van de Centrale voor kredieten aan particulieren en van de voorwaarden waaraan de erkenning van kredietverstrekkers en de inschrijving van kredietbemiddelaars onderworpen is. In dit kader zet boek VII de nieuwe Europese normen dienaangaande om, alsook de normen betreffende het toezicht en de controle van de kredietinstellingen.

Ook de wet van 4 augustus 1992 betreffende het hypothecair krediet werd integraal opgenomen. De bepalingen in verband met deze wet zullen echter in voorkomend geval binnenkort gewijzigd worden aangezien de nieuwe richtlijn inzake kredietovereenkomsten voor consumenten met betrekking tot voor bewoning bestemde onroerende goederen, aangenomen op 14 februari 2014, vóór 21 maart 2016 omgezet moet worden in het Belgisch recht.

De bepalingen betreffende het consumentenkrediet zijn opgenomen in het eerste hoofdstuk van titel IV. De definities van de technische termen die in deze bepalingen gebruikt worden en die voorkwamen in artikel 1 van de voornoemde wet van 12 juni 1991 werden echter opgenomen in boek I, titel 2, hoofdstuk 5 ("bijzondere definities").

De belangrijkste wijzigingen in verband met de bepalingen van de wet van 12 juni 1991 die wij kennen, betreffen:

1. Het leuren met consumentenkrediet:

Er worden dus voortaan nieuwe praktijken gelijkgesteld met leuren, namelijk het ongevraagd verzenden naar de consument, met enigerlei communicatiemiddel, van een kredietaanbod (of betalingsinstrument) behalve op diens uitdrukkelijk voorafgaand verzoek, de organisatie van verkooppunten om de consument te benaderen of hem krediet aan te bieden op openbare en privémarkten, commerciële parkings, de openbare weg (handels galerijen, station-, metro-, luchthavenhallen, kermissen) en ten slotte iedere benadering van de consument om hem een bezoek te vragen gedurende welke hem een kredietovereenkomst aangeboden zal worden.

2. De precontractuele verplichting van de kredietgever en de kredietbemiddelaar om zich te informeren over de kredietwaardigheid van de kandidaat-kredietnemer:

In het kader van de beoordeling van de kredietwaardigheid van de consument dienen de kredietgever en de tussenpersoon de informatie over de kandidaat-kredietnemer (en over de persoon die een persoonlijke zekerheid stelt) te verzamelen door middel van een gestandaardiseerde vragenlijst die ten minste gaat over het doel van het krediet, de inkomsten, de personen ten laste en de lopende financiële verplichtingen met inbegrip van het aantal en het bedrag van de kredieten. Deze lijst met inlichtingen kan bij besluit worden aangevuld voor kredieten waarvan het bedrag hoger ligt dan 3000 euro.

3. De verplichting om de toekenning van een krediet te weigeren aan kandidaat-kredietnemers die achterstallen verschuldigd zijn die in de Centrale voor kredieten aan particulieren geregistreerd zijn voor een bedrag van meer dan 1.000 euro.
4. De verplichting voor de kandidaat-kredietnemers die achterstallen verschuldigd zijn die in de CKP geregistreerd zijn voor een bedrag van minder dan 1.000 euro om hun nieuwe kredietaanvraag te motiveren.
5. Voor de contracten voor onbepaalde tijd waarvoor de toegepaste nulstellingstermijn hoger is dan één jaar, de verplichting voor de kredietgever om ieder jaar de kredietwaardigheid van de kredietnemer opnieuw te beoordelen door middel van een nieuwe raadpleging van de CKP.
6. De gelijkstelling met een onrechtmatig beding in de zin van de wet betreffende de oneerlijke handelspraktijken van de stereotype vermelding volgens welke de kredietnemer vrij de schuldsaldoverzekerer heeft gekozen:

Het wordt aanbevolen om gebruik te maken van de lijst met opties aan de hand waarvan de consument zijn keuze kan aangeven.

7. Het verbod om kortingen of andere financiële voordelen toe te kennen bij het gebruik van een creditcard om een goed of een dienst te kopen:

Dit verbod geldt niet voor accreditiefkaarten.

Deze bepalingen zullen van kracht worden op 1 april 2015 (Koninklijk Besluit van 19 april 2014, art. 2, 1°).